

častnejši je še pa pogled lepega, dobro raščenege gozda! Gozd vzbuja v nas tudi ljubezen do domačega kraja. Ko človek vidi, kako mu zasajeni gozdni nasadi od leta do leta na vrednosti rastejo, kako mu domači kraj vedno od leta do leta znamenitnejši in lepši postaja, začne ga tudi više ceniti in ljubiti. Vsaki kmet bi moral zato skrbeti in na to gledati, da ima kos lesa, iz katerega se za tekoče domače potrebe posekuje, drugi kosi bi pa morali ostati nedotakljivi, rekel bi skoraj prava svetišča. Brž pa, ko je kateri kos posekan, bi se moral z novim drevjem nasaditi, tako da se celota gozda pri kmetiji ne zmanjša. Ko bi tudi drugega lesovja ne mogel kmet saditi, ko smreke in breze, tudi taki les je boljši od gole pustinje. Stroški za tak nasad niso veliki in drevje hitro raste, tako da so še šestdesetletniki dobička od svojih nasadov čakali. (Dalje prih.)

Nasvet vinogradarjem. Vinski trgovci so začeli preveč Jude posnemati in so našim vinom dobro ime zapravili, ker so naročnikom namesto z naravnim vinom z umetno ponarejenim ustrezali. V Budimpešti so pretečeni teden židovskemu trgovcu 10.000 litrov izlili vina, ki je bilo s strupenim „fuksinom“ rudeče barvano in torej zastrupljeno. Nekemu mariborskemu trgovcu so lani v Leobnu izlili kot vino doposlano tekočino. Mnogi kupujejo slaba vina, jim prilijejo malo „ljutomersčana“ ali „zavračana“ itd. in potem vse kot drago pravo ljutomersčino prodavajo, s tem pa dobro ime vinom in krajem kvarijo. Mnogi krčmarji, posebno iz Koroškega, so že uredniku „Slov. Gospodarja“ pisali, ker so izvedeli da je duhovnik, naj jim naznani imena vinogradarjev, ki imajo res pravo in dobro vino za prodati, ker se do trgovcev ne upajo in nečejo več obrniti: Skušnja nam dalje kaže, da cerkveno vino skoro vselej in dobrih kucev najde. Zakaj? Zato, ker še tukaj vendar nekaj stare, krščanske pravičnosti in poštenosti ljudje pričakujejo. Vsled tega svetujemo vinogradarjem, posebno duhovnikom posestnikom vin, naj začenjajo svetu v novinah naznanjati po „inzeratih“ ali oznanilih n. pr. v „Grazer-Volksblatt“, „Kärntner-Volksstimme“. Tak „inzerat“ ni drag. Ni treba, da je velik. Dosta je, če se pove: koliko, kakšnega vina je za prodati, morebiti cena, bližnja pošta in železniška postaja. Mislimo in upamo, da je ta nasvet praktičen, ker spravlja brez velikih stroškov „konsumente“, (ki vina potrebujejo) v neposredno dotiko s „producenti“ (vinogradarji). Tako dela tudi baron Dipauli, državni poslanec, ki svojim naznanilom dostavlja: „pri meni se dobi zanesljivo le tako vino, s katerim se sme sv. meša služiti“.

Važno za konjerejce. Ces. kralj. namestnik graški dal je razglasiti, kedaj in kde se bodo letos žrebci ali pastubi licencirali od konjerejskega komisijona. Po tem razglasu bo od komisijona obiskovan: Irdning dne 15. januarja 1880 ob 10. uri; Gröbming 16. jan. Murau 19. jan. Feldbach 21.

jan. Lannah 22. jan. dalje Lipnica 23. januarja ob 9. uri, Cmurek 24. jan. ob 10. uri, Maribor 26. jan. ob 10. uri; Celje 27. jan. ob 9. uri, Mozirje 29. jan. ob 10. uri. Žrebca spuščati, ki ni licenciran ali za to od konjerejskega komisijona kot sposoben pripoznan, je pod kaznijo prepovedano.

Sejmovi na Štajerskem 12. januarja Nova cerkev, Planina, Šmarje.

Sejmovi na Koroškem 10. januarja: Gmind; 12. januarja: Beljak, Strassburg, Pliberk; 19. jan. št. Vid.

Dopisi.

Iz Konjic 29. dec. (Pritrjevalno pismo). Občni zbor našega kat. polit. društva dne 28. dec. je na dotični, z navdušenjem sprejeti predlog, naslednje pritrjevalno adresso do prvosednika ministertvu, grofa Taaffe-ja, enoglasno sprejel:

„Vaša preuzvišenost, blagorodni gospod grof!“

„Odločna izjava Vaše Preuzvišenosti v zbornici poslancev dne 5. dec. 1879., da si je namreč visoka vlada brambo vseh narodov avstrijskih kot svoj cilj postavila, da se mir in složnost med avstrijske narode povrne, je na ves narod slovenski najradostnejši vtisek napravila. — Občni zbor kat. polit. društva v Konjicah se torej drzne Vašej Preuzvišenosti za to znamenito izjavo najprisrčnišo zahvalo, kakor tudi odkritosrčno zaupanje izreči, da se bo Vašej Preuzvišenosti posrečilo, s pomočjo vseh resničnih domoljubov v Avstriji hvalevredno delo izpeljati in narodnej ravnopravnosti tacihi poroštev dati, da bode tudi slovenski narod enkrat duševnega hiranja rešen“.

To se je v nemškem prevodu Nja Preuzvišenosti, ministru Taaffe-ju, telegrafično na znanje dalo. — Naj še omenim, da so društveniki tudi izvoljenemu zastopniku, blagorodnemu gospodu Goedelnu, svoje priznanje in popolno zaupanje izrekli, ko se jim je razložilo, kako da blagorodni gospod kmetskemu stanu na korist v drž. zboru dela. —

Iz Kozjega. (Velik požar) je se tukaj unel v noči od 23. do 24. t. m. pri mesarju g. Jožefu Sotošku. Pogorelo in zgorelo je njemu in njegovemu sosedu vse, kar sta pod streho imela. Bil je tudi svinjski kupec g. Janez Dučič pri mesarju. Ogenj ga iz spanja vzbudi in mu je zgorela tudi jegova maubica ali torbica z denarjem vred, kojega je v njej bilo kakih 35 fl. Imel je še kakih 175 fl. pri sebi, koje pa je pri bežanju skoz okno polek neke vode zgubil. Našel jih je pošteni g. Franc Gerec, pomagavec trgovca g. Schmida, ter precej sodniji izročil. Sodnija jih je potem po storjenem izpraševanju dala lastniku nazaj. Nekateri možje so res vrlo delali in gasili ogenj, zlasti g. Karol Ahačič, zemljiščni knjigovodja, g. Janez

Pirnat iz Podsrede in žandarji. Mnogi so pa sramotno roke križem držali in se doma poskrili. Gasilnemu društvu ne moremo posebne pohvale dati. Eden izmed onih, ki niso hoteli iti gasit, je djal: „mene preveč zebe, ne grem ognja gasit“. No, zakaj se je pa tedaj dal v gasilno društvo vpisati?

Od sv. Duha pri Ločah. (Dnevi Gospodovi se preveč skrunijo). O slabih časih tožijo ljudje; celó natura se jim hoče sprevrči. Huda zima pritiskuje ondi, kder jej privajeni niso, a prizanaša ondi, kder navadno razsaja. Na Italijanskem zmrzavajo, na Ruskem pa imajo prijetno zimo. Čudno pak je, da pri vsem tem ljudje malo zmislijo na glavni vzrok vsem pozemeljskim nezagodam — na greh. Tem bolj pa razsajajo in se nasajajo taki ljudje na Boga in na božjo previdnost ter grdo preklinjajo. To ni samo nespodobno, pregrešno, ampak prav abotno in neopravičeno. Kristus je rekel: dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega. No, kdo se pa upa reči, da sedaj ljudje vseskozi dajejo Bogu, kar je božjega? Da se naposled vendar cesarju da, kar je cesarjevega, za to se pobrigajo marsikateri gospodje, a malo je takih, ki bi isto tako za to se potegnili, da bi ljudje dali Bogu, kar je božjega. Gospodovi dnevi, nedelje in prazniki, se čedalje bolj pogosto skrunijo. Ljudje ne marajo za službo božjo in delajo v svetek, kakor v petek in grešijo zoper božjo in cerkveno zapoved! Kaj čuda, da jim delo nič ne zda, da ničesar ne prigospodarijo? Blagoslova božjega nimajo. Jako obžalovati pa je, da celo sodnijska gosposka po nedeljah uraduje in ne samo, da jeni uradniki in pisarči težko kedaj cerkvo od znotraj pogledajo, še celo pristopnega vernega kmeta zadržujejo od službe božje. Pisatelj teh vrstic bil je nedavno kot priča k sodnji pozvan v nedeljo tako, da ni mogel pri službi božji biti. To je nam vernim kmetom vendar nerazumljivo. Beremo, kolikor nas sodnije stanejo, vidimo kolikor gospode ondi piše, in vendar še kmetski človek nedelje nima za-se na miru, da bi svojemu Bogu in Gospodu brez nadlegovanja od strani svetne gosposke služiti mogel. Imel bi še marsikaj v javnosti potožiti, vendar za danes bodi dosta.

J. B.

Iz Trsta. (Razne novosti). Dovolj preljudi „Gospodar“, da se oglasi enkrat tvoj naročnik iz daljnega juga. Pred vsem želim tebi in vsem tvojim podpornikom in prijateljem „blaženo veselo novo leto!“ Stoj tudi v prihodnje junaško na braniku, in suči svitli meč uma za vrli naš narod; — bodi tudi zanaprej marljivi vrtnar, ki seje zlato pšenico omike in rodoljubja, a puli osat in plevel brezznačajnosti, binavščine in nemarnosti iz polja domovine. Sponosom smeš reči, da so „v tvojem taborju stajerski Slovenci!“ Tudi našim Primorcem bi enakega glasila in zagovornika krvavo treba bilo. Imajo

sicer že precej let v Gorici „Sočo“ in v Trstu „Edinost“, pa oba lista sta bila dosihmal precej kratke duške. Ko bi ne manjkalo sloge in nepripravnosti, bi ju že davno v enega spojili, in tako delovali z združenimi močmi. Da je Slovincem časnik v Trstu potreben, kakor ribi voda, to sprevidi vsak, kdor imenitnost, lego in trgovino tega velikega mesta pozna. Lahki, Nemci in celo Gerki imajo tu svoje posebne časnike, čeravno so v manjšini. Dobro vedó, da dandanes svet le one v poštev jemlje, kateri svoje stališče, svoje nazore in pravice javno naglašajo in zagovarjajo. „Edinost“ izhajala je dozdej le dvakrat na mesec, in manjkalo jej je sodelovalcev. S pravim veseljem bral sem tedaj v njeni slednji številki, da se bo v novem letu celo prerodila, in bo postala tednik. Slišim, da jej bodo nekteri spretni pisatelji priskočili na pomoč. Da pa ne ostane samo lokalni list, nego si pridobi veljavo in naročnikov po vseh slovenskih deželah, bode razven o narodnih in političnih stvareh govorila posebno o trgovini in gmetnih zadevah. To polje delavnosti je pri nas Slovincih zelo pusto in zanemarjeno, in vsled tega smo popolnem odvisni od tujcev. List, ako spolni svojo obljubo, bo tedaj vreden občnega razširjenja. Oziroma na korist našega naroda in na svoj lasten dobiček naj bi si ga omislili vsi trgovci in kramarji, a tudi večji kmetovalci, — od narodnih društev se to itak ob sebi razume. Se ve, da le z zdatno denarno podporo od vseh strani bo „Edinosti“ mogoče, izvršiti važno nalogo, katero si je postavila. Letos smo dobili tudi tukaj nekoliko snega, zimo pa tako, da je najstarejši ljudje ne pomnijo (8—10° C.) Huda mrzloba je tu prava nesreča, ker je ljudje niso vajeni, ne pripravljeni na njo. Malokdo ima sposobno zimsko obleko, malokdo v hiši peč; okna in vrata pa so povsod slaba. Tedaj je bilo dregetanja in škripanja z zobmi dovolj. A hvala Bogu, božič nam je prinesel spet prijetno vreme. — Naši bratje Istrijani si bodo pač to zimo, ako jo preživé, vse žive dni pomnili. Kakor najnovejša poročila iz sredine dežele govore, je ondi sila in revščina grozna. Blizu sto tisoč ljudi je brez zaslúžka, brez kruha in — rekel bi tudi — brez vode. Celó leto je tlačila Istrijo taka suša, da celí plugi zemlje niso toliko obrodili, da bi se eden človek najedel. Šestdeset tisoč goldinarjev državne podpore, katero so dobili, kaj je to za toliko ljudi? Tržačani vrlo nabirajo darove, posnemajte jih Štajerci, usmilite se kot kristijani in Slovani svojih trpečih bratov! „Kdor pa hitro da, dvakrat da!“ Darove prejema tudi predsednik „čitalnice“ v Trstu.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Na Kranjskem imajo v soboto volitev državnega poslanca, da nadomestijo umrlega grofa Barbo. Ni dvomiti, da bo izvoljen